

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13947/2025
30.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле малолетне АА, чији је законски заступник мајка ББ обе из ..., а пуномоћник Јелица Ђоковић адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Ивана Миловић адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Чачку Гж2 11/25 од 03.06.2025. године, у седници одржаној 30.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Чачку Гж2 11/25 од 03.06.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Чачку Гж2 11/25 од 03.06.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П2 43/24 од 17.03.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев малолетне тужиле и измењена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П 69/17 од 15.03.2019. године у ставу првом изреке тако што је обавезан тужени да на име издржавања малолетне тужиле плаћа износ од 18.000,00 динара месечно почев од 16.03.2024. године као дана подношења тужбе па убудуће, најкасније до 5. у месецу за текући месец, на рачун мајке, с тим што је дужан да доспеле неисплаћене рате издржавања уплати у року од 15. дана од пријема пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да малолетној тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 31.500,00 динара.

Решењем Вишег суда у Чачку Гж 11/25 од 03.06.2025. године, ставом првим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да малолетној тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 186.750,00 динара, док је ставом другим изреке, обавезан тужени да малолетној тужилји накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 27.000,00 динара.

Против решења о трошковима поступка донетог у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилца је изјавила одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. става 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако ревизијски суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

Правноснажно решење о трошковима поступка, којим је тужени обавезан да тужилци накнади трошкове првостепеног поступка у вишем износу од износа досуђеног првостепеном пресудом, као и трошкове другостепеног поступка, уз примену одредби члана 153. став 3. ЗПП у вези одредбе члана 207. Породичног закона, које се побија ревизијом, по оцени Врховног суда не указује на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначи судска пракса нити је потребно ново тумачење права. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности, према околностима сваког конкретног случаја.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана Закона, прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према члану 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају, ревизијом се оспорава другостепено решење о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија туженог није дозвољена. Околност што је другостепеним решењем преиначено првостепено решење о трошковима поступка не чини ревизију дозвољеном у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, обзиром да ревизија изјављена против решења о трошковима поступка никада није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходо члану 403. у вези са чланом 28. став 1. и чланом 420. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Малолетној тужиљи не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је применом члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**